

Arrest

nr. 258 347 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 15 oktober 2019.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 22 oktober 2020 en 23 november 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. Tweede verzoekster wordt op 23 oktober 2020 gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 8 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van B.C.E.A., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde van 2015 tot moment van vertrek uit El Salvador in kolonie San Juan Opico, gelegen in stad Versailles, departement La Libertad. U woonde er samen met uw echtgenote (N.(...) V.(...), C.(...) d.(...) B.(...), CGVS X, O.V. X), stiefdochter, schoonmoeder en schoonbroer. Bende MS13 was aanwezig in uw kolonie.

U studeerde bedrijfsadministratie aan de universiteit. Uw vrouw werkte vanaf 2004 tot september 2019 in een ziekenhuis in San Salvador. Van 2013 tot 2014 had u een cafetaria in San Salvador, waar ook bende MS13 aanwezig was. U besloot deze in 2014 te verkopen. Twee dagen voor de overname van uw cafetaria plaats vond, kreeg u telefoon van een persoon die zich voorstelde als 'S.(...)'. Hij zei u dat hij had vernomen dat u uw zaak verkocht en dat hij \$2000 van u wilde, gezien hij uw geliefden anders iets zou aandoen. U wist op dat moment niet of het werkelijk een bendelid betrof of iemand die zich slechts voordeed als zijnde één. U besliste het geld niet te betalen en hoorde ook niets meer van deze persoon achteraf. Vanaf 2015 werkte u af en toe voor het atelier van uw broer en diens bedrijf 'Diana', waar u zich bezig hield met industriële mechanica.

In 2016 opende u een eigen winkel in Soyapango. Daar is bende 18 actief. Onmiddellijk kreeg u bezoek van bendelid 'El K.(...)' die u een renta van \$100 per maand oplegde. U betaalde dit altijd aan 'El O.(...)' op de eerste dag van de maand. Als eindejaarspremie diende u in december in totaal \$300 te betalen. In 2019 werd u drie keer een telefoon doorgegeven, waarop een bendelid aan de lijn u verplichtte gratis goederen te geven aan de bende. U deed dit elke keer. Op 6 juli 2019 kwam 'El T.(...)' naar uw winkel en zei u dat u tegen het einde van de maand een som van \$3000 zou moeten geven. Hij liet u zijn pistool zien. Op dat moment besliste u dat u de winkel zou verkopen. U sprak met Don J.(...) die het pand van uw winkel onderverhuurde aan u. Don J. was geïnteresseerd om uw winkel over te nemen en jullie hadden een overeenkomst voor een prijs van \$1500. Twee weken later overhandigde Don J. u het geld en was de overname geregeld. Op 20 juli 2019 werkte u uw laatste dag in uw winkel.

Toen u begin augustus 2019 onderweg was uit uw wijk om eten te kopen, zag u uit de verte El O. aan het tankstation vlakbij uw kolonie staan. U schrok en hield onmiddellijk een motortaxi tegen die u naar huis bracht. Hierna kwam u gedurende twee weken niet buiten. In september 2019 kochten jullie vliegtickets naar België. U bleef tot moment van vertrek werken voor het atelier van uw broer en bedrijf Diana.

Jullie verlieten El Salvador op 5 oktober 2019 en kwamen op 6 oktober 2019 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 15 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals uw rijbewijs, uw geboortakte, uw huwelijksakte, nieuwsberichten, uw NIT-kaart, documenten met betrekking tot uw opleiding, vluchtinformatie, foto's van uw zaak, contract verkoop van de zaak en akte van verhuur van lokaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie

van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest dat u vermoord zal worden door leden van bende 18 of dat uw stiefdochter iets zal worden aangedaan omdat u de bendeleden de gevraagde \$3000 niet betaalde.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen in El Salvador weinig overtuigend en kan er weinig geloof aan worden gehecht. U moest 3000 dollar betalen aan de bende 18 maar besloot dit niet te doen, waarna u uw winkel verkocht. Begin augustus zag u het bendelid dat altijd de renta kwam innen staan aan een tankstation vlak buiten uw wijk. Omdat de bende zou weten waar u woonde besliste u het land te verlaten (CGVS I, p. 20-22).

Het is dan zeer opmerkelijk dat jullie pas op 5 oktober 2019 uit El Salvador vertrokken. Zo vroeg El T. \$3000 aan u op 6 juli 2019 en diende u hem dit geld te overhandigen tegen het einde van dezelfde maand (CGVS I p. 21). Indien u het geld niet zou betalen, dan zou u worden vermoord of zou uw stiefdochter iets worden aangedaan (CGVS I p. 21 en CGVS X p. 23). Jullie verlieten El Salvador echter slechts drie maanden later, op 5 oktober 2019. Jullie boekten de vliegtickets voorts ook pas in september (CGVS II, p. 11). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd waarom jullie niet onmiddellijk in juli vertrokken, antwoordt zij dat dat omwille van haar werk was. Ze legt uit dat ze een contract had tot en met september dat ze niet zomaar kon afsluiten (CGVS X p. 19). U zelf bevestigt dat jullie het land pas in oktober verlieten omdat uw echtgenote verschillende zaken in verband met het werk diende af te handelen (CGVS II p. 12). Jullie hadden echter reeds volgens uw vrouw in juli na de bedreiging, en volgens u in augustus, nadat u El O. zag, beslist dat jullie het land zouden verlaten omdat jullie vreesden voor jullie leven (CGVS X p. 18 en CGVS II p. 10). Dat uw vrouw prioriteit zou geven om haar werkcontract naar gewenste formaliteiten te beëindigen op een moment dat jullie voor jullie leven vreesden is zeer opmerkelijk en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas (CGVS X p. 11).

Bovendien bleef uw vrouw gewoon werken in het ziekenhuis, waar zij al sinds 2004 werkte (CGVS I, p. 20 en CGVS X, p. 11). Wat deze keuze tot blijven werken nog meer opmerkelijk maakt, is het feit dat er dichtbij het ziekenhuis veel bendeleden aanwezig waren (CGVS X p. 11). U verklaart bovendien dat het een vrij publieke job is en dat zij aangesproken werd door bendeleden, die zij zelf nooit eerder had gezien, die te kennen gaven dat ze haar kenden (CGVS II, p. 18). Dat zij in die omstandigheden bleef verder werken om de formaliteiten van haar ontslag af te handelen is weinig geloofwaardig. Dat uw

vrouw verder verklaart niet te weten welke bende aanwezig was aan haar werk doet nog verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas (CGVS X p. 10 en p. 11).

Zelf ging u tot en met september nog twee à drie keer per maand naar het atelier van uw broer waar u eveneens werkte (CGVS II, p. 6). Dit atelier was, net als uw winkel, gelegen in Soyapango, dat op een veertigtal kilometer van Ciudad Versailles ligt (CGVS I, p. 3 en 16). U zegt dat u, wanneer u naar het atelier ging, telkens met de wagen van uw broer ging die getinte ruiten had en dat u het openbaar vervoer niet meer nam (CGVS II p. 6). Dit is maar weinig overtuigend, gezien er vanuit kan worden gegaan – of alleszins dat u dit zou vrezen – dat de bende kon achterhalen dat u ook in het atelier van uw broer werkte – u bleek immers de winkel net in Soyapango te hebben geopend omdat het dezelfde bende was als bij het atelier (CGVS, p. 18 en 19) –, en dat rijden in een geblindeerde auto weinig bescherming biedt. Er kan ook de vraag gesteld worden in hoeverre een dergelijke wagen bescherming biedt op plaatsen waar de bende wil weten wie binnen en buiten de wijk komt en een geblindeerde auto meer de aandacht trekt van de bendes dan een gewone wagen.

Wat nog verdere twijfels doet rijzen is dat uw vrouw, in tegenstelling tot u, dan weer zegt dat u de periode na de verkoop van uw winkel enkel nog thuis bleef en zich niet meer begaf op straat (CGVS X p. 19).

Ook uw dochter bleef gewoon naar school gaan (CGVS X p. 19). Dit is een vreemde keuze van u en uw vrouw gelet op dat u ten eerste reeds geviseerd werd door bendeleden omdat u hen niet had betaald en wraakacties vreesde en ten tweede reeds had gehoord dat twee klasgenoten van uw stiefdochter verdwenen waren, waarvan één gevierendeeld werd teruggevonden (CGVS II p. 17). Ondanks de beveiliging die uw wijk kende, werden jongeren ontvoerd wanneer ze de school buiten kwamen (CGVS X p. 6 en p. 8). U vreest dat uw stiefdochter iets zou overkomen (CGVS II p. 19). U verklaart zelf ook dat u wist dat de bendeleden overal kunnen komen waar ze willen (CGVS I p. 22). Dat u uw stiefdochter nog steeds naar school zou sturen terwijl u angst had dat de bendeleden wraak planden op u en uw familie, is weinig aannemelijk.

Dat jullie een vrees zouden kennen voor jullie leven maar nog drie maanden in El Salvador bleven en jullie dagelijks leven, op de winkel na, schijnbaar bleven verder zetten doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw handelswijze inzake de vraag voor 3000 dollar door bende 18. Zo is het opmerkelijk dat u besloot om dit geld niet te betalen en uw zaak onmiddellijk te verkopen (CGVS I, p. 21). Immers blijkt uit jullie verklaringen dat jullie, naar Salvadoraanse normen, een zeer bemiddelde familie zijn. Uw vrouw verdiende 1500 dollar per maand. Zij had reeds sinds 2004 een vast contract bij deze werkgever (CGVS X, p. 11).

Zelf verdiende u ook gemiddeld 1000 dollar per maand met uw winkel en uw werk voor het atelier van uw broer (CGVS I, p. 19). U vreesde nochtans voor uw leven bij wanbetaling (CGVS I, p. 21). In dit verband verklaart u dat indien u had betaald, u aan de bendeleden zou hebben getoond dat u een dergelijk bedrag kon betalen en dat zij u opnieuw zouden hebben aangesproken (CGVS II p. 15). Dit verklaart geenszins waarom u besloot deze 3000 dollar – een bedrag waarvoor u zou kunnen verwachten dat ze moeite zouden doen om jullie te zoeken en dit te verkrijgen – meteen besloot niet te betalen en jullie leven daarmee op het spel te zetten. Er kan logischerwijs gesteld worden dat u door te betalen de bedreiging voor uw eigen leven en dat van uw familie niet zou hebben gekend, of minstens zou hebben uitgesteld tot moment van vertrek uit het land. Dat u de \$3000 niet betaalde terwijl u hiertoe wel degelijk financieel in staat was, en u in dit verband louter aangeeft dat ze dit dan een volgende keer nog eens vragen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u vervolgens ook nog eens besloot om uw winkel te verkopen aan iemand die naast u een winkel had en van wie u de winkelruimte huurde, en aan wie de bende, eventueel mits druk, eenvoudigweg uw woonplaats konden vragen – zoals uw vrouw zelf aangeeft (CGVS X, p. 19) – roept verdere vragen op. Dat u vervolgens dan ook nog eens uw stock openlijk en aanzienlijk vermindert, hoewel bendeleden langs uw winkel passeren en ook binnenkomen, is wel zeer onvoorzichtig en doet ernstige twijfels rijzen (CGVS II, p. 9 en 16). Ook klanten merkten dit op en vroegen u wat er aan de hand was (CGVS II, p. 9). Gevraagd of u dan niet bang was dat bendeleden dit zouden opmerken zegt u dat er slechts één of twee bendeleden in die periode zijn binnengekomen om iets te eisen en dat ze u er alleszins niet op hebben gewezen (CGVS II, p. 9). Niet alleen zijn dit opmerkelijk weinig doorleefde verklaringen – u weet zelfs niet of dit één of twee keer is voorgevallen.

Tevens is dit geenszins een verklaring waarom u een dergelijk risico nam om uw winkel openlijk leeg te halen en uw vluchtplan zo aan de bendeleden duidelijk te maken. Uw verklaringen over uw handelwijze in deze situatie, waarbij uw leven en dat van uw familie in gevaar was, is geenszins geloofwaardig.

Tevens is het opmerkelijk dat uw schoonbroer nog steeds op jullie adres woont en dat uw schoonmoeder deze plaats afwisselt met een woonst in Soyapango (CGVS I, p. 13 en CGVS X, p. 8). Dat jullie uit San Juan Opico, Ciudad Versailles, en vervolgens El Salvador zijn gevlucht uit angst dat de bende 18 jullie zou vinden en vermoorden om vervolgens uw schoonbroer en schoonmoeder op datzelfde adres te laten wonen houdt maar weinig steek en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Het is verder opmerkelijk dat u uw land bent moeten ontvluchten uit angst gevonden te worden door bende 18 maar dat u, noch iemand van uw familie of schoonfamilie ooit nog is benaderd of gecontacteerd geweest door deze bende, zowel voor als na uw vertrek. Tijdens uw uitgebreide vrije relaas haalt u slechts één incident aan dat voor jullie vertrek nog zou hebben plaatsgevonden. In augustus zag u het bendelid van bende 18 dat steeds de renta bij u afhaalde. Hij stond aan een tankstation, dichtbij de ingang van uw wijk. U weet niet of hij u zocht op dat moment (CGVS I, p. 20-22). Ook elders tijdens uw twee persoonlijke onderhouds haalt u geen concrete gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat u gezocht zou zijn door deze bende. Ook uw vrouw haalt geen andere gebeurtenissen aan die verbonden zijn aan deze renta voor uw winkel (CGVS X, p. 17).

Uw vrouw verklaart over haar familie dat zij het goed stellen (CGVS X, p. 4). Gevraagd of de bendeleden jullie nog zijn komen zoeken op jullie adres in Ciudad Versailles, waar uw schoonbroer en schoonmoeder wonen, zegt uw vrouw: "Eerlijk gezegd, geen idee." Hieruit blijkt ten eerste dat uw schoonbroer en moeder geen problemen meer hebben gekend. Ten tweede toont dit antwoord maar een beperkte interesse van uw vrouw. Er kan immers verwacht worden dat zij zich hiervan zou hebben vergewist. Ook u zegt dat ze geen problemen meer hebben gekend (CGVS I, p. 13).

Ook uw moeder en broer wonen in jullie wijk, San Juan Opico, in Ciudad Versailles (DVZ, vraag 13 en 17 en CGVS I, p. 3 en 14). Op een ander moment zegt u echter dan weer dat uw moeder in Comalapa bij familie van uw vader zou wonen (CGVS I, p. 10). Gevraagd of iemand van uw familie nog iets heeft verteld aangaande jullie problemen met bende 18 zegt u: "als we mekaar horen, vragen we hoe het met elkaar gaat, hoe het met ons gaat, niets meer" (CGVS I, p. 15). Gevraagd of uw moeder of broer nog benaderd zijn geweest in verband met jullie problemen zegt u van niet (CGVS I, p. 15).

Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet ophoudt te bestaan nadat het slachtoffer de wijk heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich zelfs uitbreiden tot de familie van de persoon in kwestie die dan het nieuwe mikpunt wordt van de bendeleden. Logischerwijs kan er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien de familie zich nog steeds op dezelfde plaats bevindt. In uw geval was er sprake van een onuitgesproken maar bestaande en gerichte bedreiging op uw leven en dat van uw familie. Dat uw familie niets meer over uw problemen vernam noch er zelf in werd betrokken, doet met het oog op deze informatie dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient verder nog opgemerkt te worden dat jullie paspoorten twee dagen voor jullie problemen begonnen zijn afgehaald. De datum van afgifte is 4 juli 2019 terwijl de eis voor 3000 dollar gebeurde op 6 juli 2019 (CGVS, p. 21). U verklaart hierover dat jullie een reis naar Guatemala planden en "omdat het een ander land is heb je een paspoort nodig" (CGVS I, p. 22). Echter, uit informatie blijkt dat Salvadoranen sinds een conventie uit 2006 tussen Honduras, Guatemala, El Salvador en Nicaragua, gelijkend op het Schengenmodel, enkel hun identiteitskaart nodig hebben om naar Guatemala te kunnen reizen. Dat jullie deze paspoorten enkele dagen voor jullie problemen zouden hebben afgehaald voor een dagreisje naar Guatemala "omdat het een ander land is" is dan ook weinig geloofwaardig.

Voorts dient nog te worden vermeld dat u van oktober 2013 tot mei 2014 maandelijks \$75 renta betaalde aan de MS13 voor het houden van uw cafetaria (CGVS I p. 5). U kende echter nooit problemen gedurende deze periode. Toen u uw cafetaria sloot en verkocht in 2014, kreeg u enkele dagen daarvoor telefoon van een persoon genaamd 'S.' die al dreigend geld van u eiste. Hier dienen twee zaken te worden opgemerkt. Zo verklaart u ten eerste zelf dat u op dat moment niet zeker wist of het om een echt bendelid ging, of iemand die zich slechts voordeed als zijnde één. Ten tweede kan het incident als niet meer actueel worden beschouwd gezien het plaats vond in 2014 en u hierna nooit meer problemen kende (CGVS I p. 6).

Tot slot verklaart u dat u vreest voor uw stiefdochter dat zij net zoals haar klasgenoten en andere jongeren zal worden ontvoerd en vermoord (CGVS II p. 19). Uw stiefdochter kende zelf echter nooit concrete problemen en is nooit benaderd geweest (CGVS II p. 18). Uw vrouw verklaart in dit verband: "het is zo dat mensen daar gewoon verdwijnen en niemand weet goed waarom en dat we de volgende zouden zijn" (CGVS X, p. 7). U dient een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan de hand van individuele elementen aan te tonen. Louter verwijzen naar gebeurtenissen in El Salvador die niet gelinkt zijn aan uw persoonlijke situatie is onvoldoende om een dergelijke vrees of risico aan te tonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel kan worden getrokken. Uw rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, NIT kaart, documenten betreffende uw opleiding en documenten betreffende vluchtinformatie hebben geen betrekking op de relevante elementen van uw relaas, waardoor deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De foto's van uw zaak, het verkoopcontract en de akte van verhuur van lokaal bewijzen hoogstens dat u een eigen zaak had, maar deze documenten kunnen voor de rest de geloofwaardigheid van uw concrete problemen niet vaststellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van C. D. B. N. V., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde sinds 2014 tot moment van vertrek uit El Salvador in kolonie San Juan Opico, gelegen in stad Versailles, departement La Libertad. U woonde er samen met uw echtgenoot (E. A., B. C., CGVS X, O.V. X), dochter, moeder en broer. Bende MS13 was aanwezig in uw kolonie. U werkte vanaf 2004 tot midden-eind september 2019 in een ziekenhuis in San Salvador. Van 2013 tot 2014 had uw man een cafetaria in San Salvador, waar ook bende MS13 aanwezig was. Twee dagen voor de overname van zijn cafetaria plaats vond, kreeg hij telefoon van een persoon die zich voorstelde als 'S.'. Hij zei uw man dat hij had vernomen dat hij zijn zaak verkocht en dat hij \$2000 van hem wilde, gezien hij zijn geliefden anders iets zou aandoen. Uw man wist op dat moment niet of het werkelijk een bendelid betrof of iemand die zich slechts voordeed als zijnde één. Uw man besliste het geld niet te betalen en hoorde ook niets meer van deze persoon achteraf. Vanaf 2015 werkte uw man af en toe voor het atelier van zijn broer en diens klant bedrijf 'Diana', waar hij zich bezig hield met industriële mechanica.

In 2016 opende uw man een eigen winkel in Soyapango. Daar is bende 18 actief. Onmiddellijk kreeg hij bezoek van bendelid 'El K.' dat hem een renta van \$100 per maand oplegde. Uw man betaalde dit altijd aan 'El O.' op de eerste dag van de maand. Als eindejaarspremie diende uw man in december \$300 te betalen. In 2019 werd uw man drie keer een telefoon doorgegeven, waarop een bendelid aan de lijn hem verplichtte gratis goederen te geven aan de bende. Uw man deed dit elke keer. Op 6 juli 2019 kwam 'El T.' naar de winkel en zei hij dat uw man tegen het einde van de maand een som van \$3000 zou moeten geven. Hij liet hem zijn pistool zien. Op dat moment besliste uw man dat hij de winkel zou verkopen. Hij sprak met Don J. die het pand van zijn winkel onderverhuurde aan uw man. Don Julio was geïnteresseerd om de winkel over te nemen en uw man en hij hadden een overeenkomst voor een prijs van \$1500. Twee weken later overhandigde Don J. hem het geld en was de overname geregeld. Op 20 juli 2019 werkte uw man zijn laatste dag in zijn winkel.

Toen uw man begin augustus 2019 onderweg was uit jullie wijk om eten te kopen, zag hij uit de verte El O. aan het tankstation vlakbij jullie kolonie staan. Uw man schrok en hield onmiddellijk een motortaxi tegen die hem naar huis bracht. Hierna kwam uw man gedurende twee weken niet buiten. In september 2019 kochten jullie jullie vliegtickets naar België. Uw man bleef tot moment van vertrek werken voor het atelier van uw broer en bedrijf Diana. Uzelf bleef werken in het ziekenhuis tot moment van vertrek. Jullie verlieten El Salvador op 5 oktober 2019 en kwamen op 6 oktober 2019 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 15 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en dat van uw dochter neer; uw identiteitskaart; de geboorteaktes van u en uw dochter; de NIT kaarten van u en uw dochter; uw kaart van het ministerie van gezondheid; uw diploma; uw werkbadge; document met nummer als gezondheidsmedewerker; medische attesten; enkele krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"..." (idem bestreden beslissing eerste verzoeker).

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet

van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS; het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. Ze voeren ook aan dat er een manifeste appreciatiefout is gebeurd.

Verzoekers geven een theoretische toelichting over deze bepalingen en gaan vervolgens in op de gronden die volgens verzoekers zouden moeten leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekers voeren aan het slachtoffer te zijn geworden van zowel bende MS als bende 18, en dat *“de verwerende partij in haar beslissingen zelf stelt dat ‘deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit’ en dat ‘dient te worden nagegaan of het geweld dat zij ondergaan ten gevolge van financiële middelen die de bende beogen hen brengen onder een gepersecuteerde sociale groep. Het is immers niet de aard van het geweld dat telt, zoals de tegenpartij het in haar beslissing suggereert.’”* Verzoekers citeren de UNHCR *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van 15 maart 2016 om aan te tonen dat het feit dat verzoekers de eisen van de bende MS en bende 18 niet hebben voldaan door het land te ontvluchten en geen renta meer te betalen; ertoe leidt dat zij tot een sociale groep behoren die bescherming vergt. Zij stellen dat het verzet tegen de eisen van een bende, er zowel toe leidt dat men een politieke opinie vertoont, als dat men toebehoort aan een sociale groep.

Verzoekers stellen vervolgens eveneens erkend te moeten worden als vluchtelingen omdat zij als terugkeerders het risico lopen om afgeperst te worden: *“Zoals de verwerende partij het erkent, kan de hoedanigheid van terugkeerder ertoe leiden dat de verzoekende partijen het doelwit worden van afpersing (door de bendes). Dezer wijze betwist de verwerende partij de aanwezigheid van objectieve elementen generlei, met name de hoedanigheid van terugkeerder, die aan de oorsprong kan liggen tot vervolging. Bij deze wordt dan ook voldaan aan de criteria aangaande het te leveren bewijs - een objectief element waaruit vervolging kan volgen zonder te moeten bewijzen dat deze daadwerkelijk zal plaatsvinden - om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.”* Verzoekers verwijzen ook naar het feit dat de richtlijnen van het UNCHR vermelden dat terugkeerders die reeds problemen met bendes kenden voor hun vertrek uit El Salvador in het bijzonder een risico lopen om geïsoleerd te worden bij terugkeer, citeren uit dit document en stellen: *“a. Er bedreigingen kwamen vanuit Bende “MS13” en bende “18” tegen de verzoekende partij in verschillende deel van El Salvador (San Juan Opico, Ciudad Versailles in Soyapango, door de Bende 18); b. De tweede verzoekster verzoekende partij en haar dochter (C.(...) R.(...) V.(...) E.(...)) zijn vrouwen die door bededen van de bende MS-13 en bende “18” kunnen worden gepest. Ook ze zijn vrouw of jonge meisje die door het extreme geweld in El Salvador kunnen worden ontvoerd, gewond, verkracht of vermoord zonder dat iemand tussenbeide kan komen. Daarom is het die aard kunnen zijn dat de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend; c. Toen de eerste verzoekende partij begin augustus 2019 onderweg was uit zijn wijk om eten te kopen, zag hij uit de verte El O. aan het tankstation vlakbij zijn kolonie staan. Hij schrok en hield onmiddellijk een motortaxi tegen die hij naar huis bracht. Hierna kwam de eerste verzoekende partij gedurende twee weken niet buiten. Daarom is het die aard kunnen zijn dat de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend; d. De tweede verzoekster is ook een vrouwelijke medische werkster. Ze werkt op een belangrijke gebied voor de beneden. Als zodanig is ze waarschijnlijk het doelwit van bendes die een behandeling zoeken zonder door een ziekenhuis te gaan om te voorkomen dat ze door de staat wordt gearresteerd. Daarom is het die aard kunnen zijn dat de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.”*

Verzoekers citeren een rapport van *Human Rights Watch* betreffende het feit dat mensen die uit de Verenigde Staten werden gedeporteerd bij terugkeer misbruikt of gedood werden, en dat de overheid geen bescherming biedt. Verzoekers gaan vervolgens in op het feit dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is en citeren in dit verband uit de COI Focus *“El Salvador: retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020. Verzoekers concluderen dit onderdeel door te stellen dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft, en dat de situatie bij terugkeer erg afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid.

Verzoekende partijen halen vervolgens een derde reden aan waarom zij erkend dienen te worden als vluchtelingen, en met name dat tweede verzoekster en haar dochter tot de sociale groep van jonge Salvadoraanse vrouwen behoren, en voeren aan dat uit de jurisprudentie blijkt dat het geslacht een kenmerk is dat kan leiden tot de definitie van een sociale groep. Verzoekers stellen: *“Het is bekend dat vrouwen en jonge meisjes in El Salvador een bijzonder kwetsbare sociale categorie zijn en dat zelfs vandaag seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes is naar verluidt wijdverbreid, evenals de rekrutering van meisjes om taken voor de bendes uit te voeren.”* Verzoekers citeren pagina 15 en p. 18 van de notities persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster om te staven dat zij en haar

dochter reeds het slachtoffer werden van vervolging en met name daden zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Ze citeren ook opnieuw de “*Eligibility guidelines*” van het UNHCR betreffende het geweld tegen vrouwen in El Salvador en voeren aan dat zij het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging dienen aan te tonen. Zij argumenteren dat zij deze objectieve elementen op drie vlakken aanbrengen: *“de tweede verzoekster was op zijn werk in het ziekenhuis geïdentificeerd en word ook bedreigd door de bendeleden “ik weet waar u woont”; de tweede verzoekster is een vrouw en heeft een minderjarige jonge meisje (C. R. V. E.) die door het extreme geweld in El Salvador kunnen worden ontvoerd, gewond, verkracht of vermoord zonder dat iemand tussenbeide kan komen, en de verzoekers vallen ook in de categorie van “terugkeerders” die worden in El Salvador geïdentificeerd.”*

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op het feit dat de Salvadoraanse overheid geen doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kan bieden en dat er voor hen geen intern vluchtalternatief beschikbaar is. Ze citeren de UNHCR “*Eligibility guidelines*” betreffende het feit dat de bendes over het gehele Salvadoraanse grondgebied opereren. Ze stellen dat de overheidsdiensten enerzijds geïnfiltrerd zijn door de bendes, en anderzijds zelf het slachtoffer worden van hun geweld. Ze citeren in dit verband een rapport van Human Rights Watch, een krantenartikel van The Guardian, en opnieuw de UNHCR “*Eligibility Guidelines*”. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de voldoening van de vereisten van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers geven vervolgens een theoretische uiteenzetting betreffende de bewijslast en de samenwerkingsplicht, alsook het voordeel van de twijfel; en voeren aan dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het feit dat verzoekster en haar dochter bij terugkeer vervolging vrezen omwille van het feit dat zij vrouw zijn.

Hierna gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voeren eerst aan nood te hebben aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dit op basis van dezelfde elementen als diegene waarvoor ze de erkenning van de vluchtelingenstatus vragen. Vervolgens voeren verzoekers aan dat ook de algemene veiligheidssituatie in El Salvador de toekenning van de subsidiaire bescherming verantwoordt, en dit op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ze citeren in verband hiermee een artikel van *Foreign Policy* en stellen dat het geweld in El Salvador wel een blindelings karakter heeft, en dat de vervolging door bendes zowel willekeurig als zwaar schadelijk is. Ze citeren twee rapporten in verband met het geweld in El Salvador en herhalen dat de overheid geen bescherming kan bieden. Verzoekers citeren een persartikel van BBC News dat vermeldt dat de bendes hun macht hebben uitgebreid in de context van de Covid-pandemie, en dat er 50 moorden in drie dagen hebben plaatsgevonden. Ze voegen toe dat alle vormen van onmenselijke en vernederende behandelingen in El Salvador door zowel de bendes als de overheid worden gepleegd. Ze concluderen: *“De verwerende partij is aldus tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de huidige situatie in El Salvador evenals de toenemende macht van bendes met de Coronacrisis. Hierbij wordt evenmin voldaan aan artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van het CGVS is evenmin behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie met de Coronapandemie, dient de verzoekende partijen de subsidiaire bescherming te worden verleend, doch minstens, ondergeschikt, de beslissing te worden vernietigd en het dossier te worden verzonden naar het CGVS voor onderzoek.”*

Verzoekers vragen de Raad hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Kopie van de bestreden beslissingen dd. 08.03.2021;
2. UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, 15 maart 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>, 46 pagina's;
3. Human Rights Watch, “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*”, https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_O.pdf, 5 februari 2020 p. 1-6;

4. Kopij van de aanstelling van het BJB.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers houdt verband met het volgende. Eerste verzoeker woont met tweede verzoekster en zijn stiefdochter, schoonmoeder en schoonbroer in San Juan Opico, in het departement La Libertad. Volgens zijn verklaringen baat hij van 2013 tot 2014 een cafetaria uit in San Salvador, in een zone waar de bende MS actief is. Hij besluit deze in 2014 te verkopen. Twee dagen voor de overname wordt verzoeker opgebeld door een persoon die zich identificeert als S., en die stelt dat eerste verzoeker hem 2000 dollar dient te betalen, zo niet zou S. de familie van eerste verzoeker iets aandoen. Hij geeft geen gehoor aan de eisen van S. en hoort nooit meer iets van hem. In 2016 opent eerste verzoeker een winkel in Soyapango. Hij betaalt er maandelijks een renta van 100 dollar aan bende 18, en elk jaar een eindejaarspremie van 300 dollar. Op 6 juli 2019 vraagt een bendelid een som van 3000 dollar, die eerste verzoeker tegen het einde van de maand zou moeten betalen. Het bendelid toont hem een pistool. Eerste verzoeker betaalt het bedrag niet en verkoopt de winkel. Begin augustus 2019 merkt eerste verzoeker het bendelid van bende 18 dat het rentageld maandelijks kwam innen, El O., op in de omgeving van zijn colonia. In september 2019 kopen verzoekers de tickets om naar België te vertrekken en op 5 oktober 2019 verlaten zij El Salvador.

4.3. Verzoekers leggen hun paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en huwelijksakte neer, alsook het paspoort en de geboorteakte van de dochter van tweede verzoekster, V. E., en het rijbewijs van eerste verzoeker. Verzoekers leggen eveneens hun fiscale identificatiekaarten neer en sociale zekerheidskaart van V.E. neer. De Raad acht hun Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen. Verzoekers leggen eveneens documenten betreffende hun reisweg neer, hetgeen evenmin een betwist element vormt. Het medische document met betrekking tot V. E. is niet vergezeld van een vertaling en kan enkel staven dat zij in 2017 onderzocht werd in een ziekenhuis in San Salvador. Het schooldocument van V. E. kan hoogstens staven dat zij in Ciudad Versailles naar school ging, hetgeen niet betwist wordt.

Verzoekers leggen ook documenten betreffende hun opleidingen en hun professionele loopbaan neer. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat verzoekers de door hen vermelde jobs hebben uitgeoefend. De door verzoekers neergelegde foto's van de winkel zijn louter weergaves van koopwaar in een winkel, waarop geen van beide verzoekers zichtbaar zijn.

De door verzoekers neergelegde persartikels bevatten informatie over de algemene veiligheidssituatie in Ciudad Versailles, San Juan Opico, Soyapango en de rest van El Salvador, maar hebben geen betrekking op verzoekers of de door hen aangehaalde problemen.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Daargelaten de vraag of verzoekers voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, vast dat verzoekers de door hen voorgehouden problemen met bendeleden niet aannemelijk maken.

Verzoekers slagen er niet in de door hen ingeroepen problemen met de bende 18 aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens zijn met de motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt besloten, maar de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen enkele poging, maar beperken zich louter tot het volharden in hun verklaringen en het poneren dat zij op basis van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging hebben, gelet op hun herkomst uit El Salvador en de aanwezigheid van bende 18 in de plaats waar verzoeker zijn winkel hield. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekers hun persoonlijke problemen niet aannemelijk maken. Het komt aan verzoekers toe om deze motivering met concrete en valabele elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, maar de Raad stelt vast dat zij hiertoe in gebreke blijven.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissingen stellen dat de aannemelijkheid van de door verzoekers aangehaalde problemen onderuit wordt gehaald door het feit dat eerste verzoeker onnodige risico's nam door te weigeren de renta van 3000 dollar te betalen en daarna openlijk zijn winkel te verkopen/. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *“Verder kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw handelswijze inzake de vraag voor 3000 dollar door bende 18. Zo is het opmerkelijk dat u besloot om dit geld niet te betalen en uw zaak onmiddellijk te verkopen (CGVS I, p. 21). Immers blijkt uit jullie verklaringen dat jullie, naar Salvadoraanse normen, een zeer bemiddelde familie zijn. Uw vrouw verdiende 1500 dollar per maand. Zij had reeds sinds 2004 een vast contract bij deze werkgever (CGVS X, p. 11). Zelf verdiende u ook gemiddeld 1000 dollar per maand met uw winkel en uw werk voor het atelier van uw broer (CGVS I, p. 19). U vreesde nochtans voor uw leven bij wanbetaling (CGVS I, p. 21). In dit verband verklaart u dat indien u had betaald, u aan de bendeleden zou hebben getoond dat u een dergelijk bedrag kon betalen en dat zij u opnieuw zouden hebben aangesproken (CGVS II p. 15). Dit verklaart geenszins waarom u besloot deze 3000 dollar – een bedrag waarvoor u zou kunnen verwachten dat ze moeite zouden doen om jullie te zoeken en dit te verkrijgen – meteen besloot niet te betalen en jullie leven daarmee op het spel te zetten. Er kan logischerwijs gesteld worden dat u door te betalen de bedreiging voor uw eigen leven en dat van uw familie niet zou hebben gekend, of minstens zou hebben uitgesteld tot moment van vertrek uit het land. Dat u de \$3000 niet betaalde terwijl u hiertoe wel degelijk financieel in staat was, en u in dit verband louter aangeeft dat ze dit dan een volgende keer nog eens vragen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u vervolgens ook nog eens besloot om uw winkel te verkopen aan iemand die naast u een winkel had en van wie u de winkelruimte huurde, en aan wie de bende, eventueel mits druk, eenvoudigweg uw woonplaats konden vragen – zoals uw vrouw zelf aangeeft (CGVS X, p. 19) – roept verdere vragen op. Dat u vervolgens dan ook nog eens uw stock openlijk en aanzienlijk vermindert, hoewel bendeleden langs uw winkel passeren en ook binnenkomen, is wel zeer onvoorzichtig en doet ernstige twijfels rijzen (CGVS II, p. 9 en 16). Ook klanten merkten dit op en vroegen u wat er aan de hand was (CGVS II, p. 9). Gevraagd of u dan niet bang was dat bendeleden dit zouden opmerken zegt u dat er slechts één of twee bendeleden in die periode zijn binnengekomen om iets te eisen en dat ze u er alleszins niet op hebben gewezen (CGVS II, p. 9). Niet alleen zijn dit opmerkelijk weinig doorleefde verklaringen – u weet zelfs niet of dit één of twee keer is voorgevallen. Tevens is dit geenszins een verklaring waarom u een dergelijk risico nam om uw winkel openlijk leeg te halen en uw vluchtplan zo aan de bendeleden duidelijk te maken. Uw verklaringen over uw handelswijze in deze situatie, waarbij uw leven en dat van uw familie in gevaar was, is geenszins geloofwaardig.”* De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift geen enkele concrete poging ondernemen om deze motieven te weerleggen en maakt dezen dan ook tot de zijne. De Raad benadrukt nog dat eerste verzoeker tijdens

zijn eerste persoonlijk onderhoud zeer duidelijk verklaarde dat hij wist dat hij het risico liep om vermoord te worden als de 3000 dollar niet betaalde. Hij verklaarde immers: *“Ik had geen tijd meer want ik wilde weg, want ik was niet van plan om die 3000 dollar te betalen, en als je dat niet doet, dan betekent dat de dood. Dat van als je een rente niet betaald en je wordt vermoord, dat maakt mij nog niet zo zeer bang, dat weet je gewoon in El Salvador.”* (notities PO man I, p. 21). Eerste verzoeker verklaarde ook dat verhuizen binnen El Salvador geen optie was, aangezien de bende hem altijd zou kunnen opsporen (notities PO man II, p. 10). Op basis van deze verklaringen is het in het geheel niet geloofwaardig dat eerste verzoeker het bedrag van 3000 dollar, waarvan hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bevestigde dat hij het had kunnen bijeen sprokkelen en zo de bende betalen (notities persoonlijk onderhoud II, p. 15) niet betaalde, aangezien hij stelt te hebben geweten dat dit tot zijn dood kon leiden en dat de bendeleden hem zouden kunnen vinden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers El Salvador pas verlieten op 5 oktober 2019, hetgeen moeilijk te verenigen valt met de ernstige risico's van wanbetaling waarvan verzoeker gewag maakte tijdens de persoonlijk onderhoud. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden als volgt geargumenteed dat het laattijdige vertrek van verzoekers uit El Salvador afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten: *“Het is dan zeer opmerkelijk dat jullie pas op 5 oktober 2019 uit El Salvador vertrokken. Zo vroeg El T. \$3000 aan u op 6 juli 2019 en diende u hem dit geld te overhandigen tegen het einde van dezelfde maand (CGVS I p. 21). Indien u het geld niet zou betalen, dan zou u worden vermoord of zou uw stiefdochter iets worden aangedaan (CGVS I p. 21 en CGVS X p. 23). Jullie verlieten El Salvador echter slechts drie maanden later, op 5 oktober 2019. Jullie boekten de vliegtickets voorts ook pas in september (CGVS II, p. 11). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd waarom jullie niet onmiddellijk in juli vertrokken, antwoordt zij dat dat omwille van haar werk was. Ze legt uit dat ze een contract had tot en met september dat ze niet zomaar kon afsluiten (CGVS X p. 19). U zelf bevestigt dat jullie het land pas in oktober verlieten omdat uw echtgenote verschillende zaken in verband met het werk diende af te handelen (CGVS II p. 12). Jullie hadden echter reeds volgens uw vrouw in juli na de bedreiging, en volgens u in augustus, nadat u El O. zag, beslist dat jullie het land zouden verlaten omdat jullie vreesden voor jullie leven (CGVS X p. 18 en CGVS II p. 10). Dat uw vrouw prioriteit zou geven om haar werkcontract naar gewenste formaliteiten te beëindigen op een moment dat jullie voor jullie leven vreesden is zeer opmerkelijk en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas (CGVS X p. 11).”* In het verzoekschrift worden deze argumenten, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, door verzoekers ongemoeid gelaten. De Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

De bestreden beslissingen argumenteren voorts terecht dat het gedrag van verzoekers tussen het moment dat verzoeker El O. opmerkte en dat verzoekers El Salvador verlieten ook moeilijk te verenigen valt met de door hen aangehaalde vrees: *“Bovendien bleef uw vrouw gewoon werken in het ziekenhuis, waar zij al sinds 2004 werkte (CGVS I, p. 20 en CGVS X, p. 11). Wat deze keuze tot blijven werken nog meer opmerkelijk maakt, is het feit dat er dichtbij het ziekenhuis veel bendeleden aanwezig waren (CGVS X p. 11). U verklaart bovendien dat het een vrij publieke job is en dat zij aangesproken werd door bendeleden, die zij zelf nooit eerder had gezien, die te kennen gaven dat ze haar kenden (CGVS II, p. 18). Dat zij in die omstandigheden bleef verder werken om de formaliteiten van haar ontslag af te handelen is weinig geloofwaardig. Dat uw vrouw verder verklaart niet te weten welke bende aanwezig was aan haar werk doet nog verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas (CGVS X p. 10 en p. 11). Zelf ging u tot en met september nog twee à drie keer per maand naar het atelier van uw broer waar u eveneens werkte (CGVS II, p. 6). Dit atelier was, net als uw winkel, gelegen in Soyapango, dat op een veertigtal kilometer van Ciudad Versailles ligt (CGVS I, p. 3 en 16). U zegt dat u, wanneer u naar het atelier ging, telkens met de wagen van uw broer ging die getinte ruiten had en dat u het openbaar vervoer niet meer nam (CGVS II p. 6). Dit is maar weinig overtuigend, gezien er vanuit kan worden gegaan – of alleszins dat u dit zou vrezen – dat de bende kon achterhalen dat u ook in het atelier van uw broer werkte – u bleek immers de winkel net in Soyapango te hebben geopend omdat het dezelfde bende was als bij het atelier (CGVS, p. 18 en 19) –, en dat rijden in een geblindeerde auto weinig bescherming biedt. Er kan ook de vraag gesteld worden in hoeverre een dergelijke wagen bescherming biedt op plaatsen waar de bende wil weten wie binnen en buiten de wijk komt en een geblindeerde auto meer de aandacht trekt van de bendes dan een gewone wagen. Wat nog verdere twijfels doet rijzen is dat uw vrouw, in tegenstelling tot u, dan weer zegt dat u de periode na de verkoop van uw winkel enkel nog thuis bleef en zich niet meer begaf op straat (CGVS X p. 19). Ook uw dochter bleef gewoon naar school gaan (CGVS X p. 19). Dit is een vreemde keuze van u en uw vrouw gelet op dat u ten eerste reeds geviseerd werd door bendeleden omdat u hen niet had betaald en wraakacties vreesde en ten tweede reeds had gehoord dat twee klasgenoten van uw stiefdochter verdwenen waren, waarvan één gevierendeeld werd teruggevonden (CGVS II p. 17). Ondanks de beveiliging die uw*

wijk kende, werden jongeren ontvoerd wanneer ze de school buiten kwamen (CGVS X p. 6 en p. 8). U vreest dat uw stiefdochter iets zou overkomen (CGVS II p. 19). U verklaart zelf ook dat u wist dat de bendeleden overal kunnen komen waar ze willen (CGVS I p. 22). Dat u uw stiefdochter nog steeds naar school zou sturen terwijl u angst had dat de bendeleden wraak planden op u en uw familie, is weinig aannemelijk. Dat jullie een vrees zouden kennen voor jullie leven maar nog drie maanden in El Salvador bleven en jullie dagelijks leven, op de winkel na, schijnbaar bleven verder zetten doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.” De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift ook wat deze argumenten betreft geen enkele concrete poging ondernemen om ze te weerleggen en maakt dezen eveneens tot de zijne.

De Raad merkt verder op dat verzoekers El Salvador verlieten uit vrees voor represailles van de bende 18, wiens eis van een rentabedrag van 3000 dollar eerste verzoeker niet heeft ingewilligd, maar dat de broer nog steeds op hetzelfde adres woont als verzoekers in colonia San Juan Opico, en dat ook de moeder van tweede verzoekster daar regelmatig verblijft. Indien verzoekers daadwerkelijk geweigerd zouden hebben afpersingsgeld te betalen, zou dit aanzienlijke risico's met zich meebrengen voor hun familieleden. In het licht van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Salvadoraanse bendes zich vaak wreken op de familieleden van hun slachtoffers in geval het doelwit van de bedreiging zich aan hen onttrekt (*“COI Focus. El Salvador. Veiligheidssituatie”*, 12 oktober 2020, p. 16). De vaststelling dat eerste verzoekers familieleden op hun adres bleven wonen en er verder ook geen problemen ondervonden, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen. In de bestreden beslissingen wordt hier terecht over geschreven: *“Tevens is het opmerkelijk dat uw schoonbroer nog steeds op jullie adres woont en dat uw schoonmoeder deze plaats afwisselt met een woonst in Soyapango (CGVS I, p. 13 en CGVS X, p. 8). Dat jullie uit San Juan Opico, Ciudad Versailles, en vervolgens El Salvador zijn gevlucht uit angst dat de bende 18 jullie zou vinden en vermoorden om vervolgens uw schoonbroer en schoonmoeder op datzelfde adres te laten wonen houdt maar weinig steek en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het is verder opmerkelijk dat u uw land bent moeten ontvluchten uit angst gevonden te worden door bende 18 maar dat u, noch iemand van uw familie of schoonfamilie ooit nog is benaderd of gecontacteerd geweest door deze bende, zowel voor als na uw vertrek. Tijdens uw uitgebreide vrije relaas haalt u slechts één incident aan dat voor jullie vertrek nog zou hebben plaatsgevonden. In augustus zag u het bendelid van bende 18 dat steeds de renta bij u afhaalde. Hij stond aan een tankstation, dichtbij de ingang van uw wijk. U weet niet of hij u zocht op dat moment (CGVS I, p. 20-22). Ook elders tijdens uw twee persoonlijke onderhouds haalt u geen concrete gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat u gezocht zou zijn door deze bende. Ook uw vrouw haalt geen andere gebeurtenissen aan die verbonden zijn aan deze renta voor uw winkel (CGVS X, p. 17). Uw vrouw verklaart over haar familie dat zij het goed stellen (CGVS X, p. 4). Gevraagd of de bendeleden jullie nog zijn komen zoeken op jullie adres in Ciudad Versailles, waar uw schoonbroer en schoonmoeder wonen, zegt uw vrouw: “Eerlijk gezegd, geen idee.” Hieruit blijkt ten eerste dat uw schoonbroer en moeder geen problemen meer hebben gekend. Ten tweede toont dit antwoord maar een beperkte interesse van uw vrouw. Er kan immers verwacht worden dat zij zich hiervan zou hebben vergewist. Ook u zegt dat ze geen problemen meer hebben gekend (CGVS I, p. 13). Ook uw moeder en broer wonen in jullie wijk, San Juan Opico, in Ciudad Versailles (DVZ, vraag 13 en 17 en CGVS I, p. 3 en 14). Op een ander moment zegt u echter dan weer dat uw moeder in Comalapa bij familie van uw vader zou wonen (CGVS I, p. 10). Gevraagd of iemand van uw familie nog iets heeft verteld aangaande jullie problemen met bende 18 zegt u: “als we mekaar horen, vragen we hoe het met elkaar gaat, hoe het met ons gaat, niets meer” (CGVS I, p. 15). Gevraagd of uw moeder of broer nog benaderd zijn geweest in verband met jullie problemen zegt u van niet (CGVS I, p. 15). Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet ophoudt te bestaan nadat het slachtoffer de wijk heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich zelfs uitbreiden tot de familie van de persoon in kwestie die dan het nieuwe mikpunt wordt van de bendeleden. Logischerwijs kan er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien de familie zich nog steeds op dezelfde plaats bevindt. In uw geval was er sprake van een onuitgesproken maar bestaande en gerichte bedreiging op uw leven en dat van uw familie. Dat uw familie niets meer over uw problemen vernam noch er zelf in werd betrokken, doet met het oog op deze informatie dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Verzoekers doen geen enkele poging om deze argumenten, die pertinent zijn en steun vinden het administratief dossier, te weerleggen. De Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

De Raad stelt bovendien vast dat de uitgiftedata van de paspoorten van verzoekers 4 juli 2019 is, en dat de paspoorten dus werden uitgegeven twee dagen vóór de aanleiding van verzoekers vertrek uit El Salvador plaatsvond: met name het bezoek van El T. aan de winkel en zijn eis van 3000 dollar afpersingsgeld. In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht gemotiveerd: *“Er dient verder nog*

opgemerkt te worden dat jullie paspoorten twee dagen voor jullie problemen begonnen zijn afgehaald. De datum van afgifte is 4 juli 2019 terwijl de eis voor 3000 dollar gebeurde op 6 juli 2019 (CGVS, p. 21). U verklaart hierover dat jullie een reis naar Guatemala planden en “omdat het een ander land is heb je een paspoort nodig” (CGVS I, p. 22). Echter, uit informatie blijkt dat Salvadoranen sinds een conventie uit 2006 tussen Honduras, Guatemala, El Salvador en Nicaragua, gelijkend op het Schengenmodel, enkel hun identiteitskaart nodig hebben om naar Guatemala te kunnen reizen. Dat jullie deze paspoorten enkele dagen voor jullie problemen zouden hebben afgehaald voor een dagreisje naar Guatemala “omdat het een ander land is” is dan ook weinig geloofwaardig.” Verzoekers halen geen enkel element aan dat voorgaande in een ander daglicht kan stellen. Het feit dat verzoekers zonder duidelijke reden hun paspoort reeds vóór de door hen aangehaalde vluchtaanleiding aanvroegen, doet naar inzien van de Raad dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

4.5. Eerste verzoeker haalt verder nog aan dat hij tussen oktober 2013 en mei 2014 maandelijks renta betaalde aan MS13 voor het openhouden van een eetgelegenheid. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker deze renta steeds heeft betaald en geen problemen aanhaalt die hij door de betaling van afpersingsgeld zou hebben gekend. Toen hij de eetgelegenheid verkocht en dus stopte met het afpersingsgeld te betalen, leidde dit evenmin tot problemen (notities PO man I, p. 6). Waar eerste verzoeker verklaart dat hij, toen hij de zaak wou verkopen, door ene S. gevraagd werd om 2000 dollar te betalen en dat deze zijn familie bedreigde indien hij niet zou gehoorzamen, merkt de Raad het volgende op. Eerste verzoeker heeft niet heeft aangetoond dat S. werkelijk een bendelid is, daar hij verklaart dat mensen in El Salvador zich vaak voorstellen als bendeleden zonder het echt te zijn en dat hij ter controle aan S. had gevraagd wie zijn familieleden waren, en dat S. hier niet op had kunnen antwoorden. Bovendien betaalde eerste verzoeker S. niet en werd hij nooit meer door hem gecontacteerd (notities PO man I, p. 6). De voorgehouden bedreiging van S. bleek dus in elk geval niet ernstig te zijn aangezien eerste verzoeker nadien nooit meer van S. hoorde. De Raad acht op basis van voorgaande de door verzoeker aangehaalde problemen in verband met de eetgelegenheid die hij openhield in 2013-2014 niet zwaarwichtig en actueel genoeg om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht als volgt gemotiveerd: “Voorts dient nog te worden vermeld dat u van oktober 2013 tot mei 2014 maandelijks \$75 renta betaalde aan de MS13 voor het houden van uw cafetaria (CGVS I p. 5). U kende echter nooit problemen gedurende deze periode. Toen u uw cafetaria sloot en verkocht in 2014, kreeg u enkele dagen daarvoor telefoon van een persoon genaamd ‘S.’ die al dreigend geld van u eiste. Hier dienen twee zaken te worden opgemerkt. Zo verklaart u ten eerste zelf dat u op dat moment niet zeker wist of het om een echt bendelid ging, of iemand die zich slechts voordeed als zijnde één. Ten tweede kan het incident als niet meer actueel worden beschouwd gezien het plaats vond in 2014 en u hierna nooit meer problemen kende (CGVS I p. 6).” Verzoekers doen geen enkele poging om deze argumenten, die pertinent zijn en steun vinden het administratief dossier, te weerleggen.

4.6. Verzoekers halen eveneens een vrees aan in hoofde van de minderjarige dochter van tweede verzoekster en met name dat zij zou kunnen verdwijnen en gedood worden. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat de dochter van tweede verzoekster een concrete vrees dient te koesteren: “Tot slot verklaart u dat u vreest voor uw stiefdochter dat zij net zoals haar klasgenoten en andere jongeren zal worden ontvoerd en vermoord (CGVS II p. 19). Uw stiefdochter kende zelf echter nooit concrete problemen en is nooit benaderd geweest (CGVS II p. 18). Uw vrouw verklaart in dit verband: “het is zo dat mensen daar gewoon verdwijnen en niemand weet goed waarom en dat we de volgende zouden zijn” (CGVS X, p. 7). U dient een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan de hand van individuele elementen aan te tonen. Louter verwijzen naar gebeurtenissen in El Salvador die niet gelinkt zijn aan uw persoonlijke situatie is onvoldoende om een dergelijke vrees of risico aan te tonen.” De Raad stelt vast dat eerste verzoeker verklaart dat twee jongeren uit de school vermist geraakten, waarvan er één vermoord werd teruggevonden (notities PO man II, p. 17). Ook tweede verzoekster vermeldt dat er twee jongens uit de school verdwenen, alsook dat er andere verdwijningen, meer gespreid in de tijd, hebben plaatsgevonden (notities PO vrouw, p. 7). Verzoekers halen echter geen enkele concrete link aan tussen de dochter van verzoekster en deze twee jongeren. Tweede verzoekster stelt dat ze wel naar dezelfde school gingen maar niet bij elkaar in de klas zaten (notities PO man II, p. 17). Zij vermeldt evenmin een concrete band tussen deze jongeren en haar dochter, behalve het feit dat zij naar dezelfde school gingen. Gevraagd of zij een reden had om te denken dat haar dochter ook zou kunnen verdwijnen, antwoordde tweede verzoekster enkel dat mensen zonder reden verdwijnen en dat ze omwille van de afpersingen ook bang waren (notities PO vrouw, p. 7). Aangezien er aan de door verzoekers aangehaalde afpersingen in de winkel geen geloof wordt gehecht, stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel element aanhalen dat kan aantonen dat tweede verzoekster een concreet risico

loopt om ontvoerd te worden. Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk dat de dochter van verzoekster om dezelfde reden als deze jongeren zou kunnen verdwijnen. De Raad stelt bijkomend vast dat de jongeren in 2017 verdwenen (notities PO vrouw, p. 7), doch dat verzoekers de minderjarige dochter van tweede verzoekster naar de school bleven laten gaan tot hun vertrek uit El Salvador in oktober 2017 (notities PO vrouw, p. 19). Dat de dochter van verzoekster bleef naar dezelfde school gaan, valt moeilijk te verenigen met de door verzoekers aangehaalde vrees. Naar inzien van de Raad bestond er na de verdwijning van andere jongeren dan ook geen concrete vrees in hoofde van de dochter van verzoekster. Verzoekers halen in het verzoekschrift evenmin enig ander concreet element aan dat wel zou kunnen staven dat de dochter van tweede verzoekster een gegronde vrees zou koesteren bij terugkeer naar El Salvador.

4.7. Verzoekers halen tijdens hun persoonlijke onderhouden eveneens een vrees aan in verband met verzoeksters werk in een ziekenhuis. Eerste verzoeker verklaart in dit verband dat zijn vrouw een vrij openbaar beroep had, en dat zij regelmatig bloed diende af te nemen van bendeleden, waarvan er ooit één haar zei dat hij haar kende (notities PO man II, p. 18-19). Tweede verzoekster verklaart dat zij in een publiek ziekenhuis werkte waar ook bendeleden kwamen voor behandeling. Tijdens het werk van tweede verzoekster was er één keer een bendelid dat zei dat hij wist waar ze woonde en effectief wist dat het huis van verzoekster een zwarte deur had. Hij bedreigde haar evenwel niet. Dit is volgens tweede verzoekster het enige dat ooit gebeurde in het ziekenhuis (notities PO vrouw, p. 10-11). Tweede verzoekster verklaart ook dat zij in haar studententijd uit haar huis werd gehaald en verplicht werd om een gewond bendelid te verzorgen. Zij verklaart dat zij een aantal kogels uit de arm van het bendelid haalde en de dag nadien door de bendeleden werd gevraagd om de wonde ook nog te verzorgen. Tweede verzoekster heeft de bendeleden toen aangeraden om de gewonde persoon naar een ziekenhuis te brengen (notities PO vrouw, p. 14). Zij haalt geen problemen aan die ze na of door dit incident nog zou gekend hebben, dat moet hebben plaatsgevonden vóór 2002, aangezien uit het door haar neergelegde diploma blijkt dat zij toen is afgestudeerd. Zij heeft dus één maal in het verleden een gewond bendelid verzorgd en werd één keer aangesproken door een bendelid in het ziekenhuis en kende verder geen problemen omwille van haar medisch beroep. Bovendien heeft tweede verzoekster omwille van de door haar verklaarde risico's haar job niet verlaten, integendeel, zelfs na de door haar partner aangehaalde problemen met bendeleden in juli en augustus 2019 bleef zij in het ziekenhuis werken, en dit tot 5 september 2019, toen ze haar ontslag indiende (notities PO vrouw, p. 11). Waar in het verzoekschrift aangehaald wordt dat tweede verzoekster in het ziekenhuis werkte en er geïdentificeerd werd, kan dit op basis van voorgaande dan ook niet beschouwd worden als voldoende grond voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Raad stelt immers vast dat er geen enkel concreet element voorhanden is waaruit in hoofde van tweede verzoekster omwille van haar medisch beroep een gegronde vrees bij terugkeer zou kunnen worden vastgesteld.

4.8. Waar verzoekers er nog meer algemeen op wijzen dat tweede verzoekster en haar dochter als vrouwen in El Salvador een specifieke sociale groep vormen en dat geweld tegen vrouwen en meisjes er wijdverspreid is, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde en toegevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat tweede verzoekster en haar dochter louter omwille van hun aanwezigheid in El Salvador en hun profiel als vrouwen zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekers neergelegde en geciteerde UNHCR "*Guidelines*" (verzoekschrift, stuk 3), die stellen dat "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*" (p. 38). Verzoekers vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoekers parafraseren deze stelling van UNHCR tevens in hun verzoekschrift. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat aldus niet om de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeksters noch gedurende de procedure, noch thans in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan hun profiel als vrouw gelinkte problemen hebben aangehaald.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

4.9. Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoekers de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Bijgevolg is verzoekers' betoog betreffende het feit dat diegenen die zich tegen de bende verzetten een politieke opinie vertonen en tot een sociale groep behoren, het gebrek aan overheidsbescherming, en de afwezigheid van een intern vluchtalternatief, niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat terugkerende Salvadoranen na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming een risico lopen, merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het

vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat daarbij niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers ernstige problemen hebben gekend met bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Voor het overige beperken verzoekers zich in het verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Verzoekers herhalen de reeds door hen aangehaalde feiten en elementen en pogen zo een risicoprofiel aan te tonen, zodat de Raad kan volstaan met te verwijzen naar bovenstaande motieven onder punt 4 waarin wordt uiteengezet dat verzoekers geen enkele vrees of risico concreet hebben aangetoond.

Hierboven werd al vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich openlijk verzet hebben tegen de bende of dat zij ernstig bedreigd werden en dat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De door verzoekers aangehaalde rapporten van Brigham Young University en Human Rights Watch en de artikels van Foreign Policy en de BBC bevestigen dat het geweld tussen de bendes en de autoriteiten tot slachtoffers aan beide kanten leidt; en dat de bendes zich schuldig maken aan moorden op door hen geviseerde burgers. Nergens uit deze rapporten en artikels blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen of dat andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS en van het voorzichtigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling en dit beginsel concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29

november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET